

Το κράτος δικαίου ζει και βασιλεύει...Ως πότε;

Ο Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης τις τελευταίες δυο δεκαετίες συμμετέχει ενεργά στα κινήματα υπεράσπισης της γης από τη λεηλασία του κεφαλαίου, σε αγώνες για την υπεράσπιση των φυλακισμένων αγωνιστών και σε διάφορα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα που, σε πείσμα στο πνεύμα παραίτησης και παθητικότητας, πειραματίζονται και προτάσσουν την κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Ο σύντροφος παραμένει ενεργός εκεί όπου διεξάγεται ο πόλεμος μεταξύ όσων επιδιώκουν την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση και όσων επιδιώκουν τη διαιώνιση ενός συστήματος υποταγής, εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Ο Δημήτρης στις 11 Φλεβάρη του 2011 συλλαμβάνεται να οπλοφορεί μετά από έλεγχο της αστυνομίας και παραμένει προφυλακισμένος από τα μέσα Φλεβάρη. Οι αστυνομικές αρχές μετατρέπουν το πλημμέλημα της οπλοκατοχής σε κακούργημα, χρησιμοποιώντας κατά το δοκούν τις διατάξεις του τρομονόμου. Συγκεκριμένα, η κατηγορία της «οπλοκατοχής με πρόθεση για διάθεση» αναβαθμίζει το κατηγορητήριο εκβιάζοντας την προφυλάκιση του και τη συνακόλουθη πολιτική του ομηρία. Ένας ακόμα αγωνιστής μεταφέρεται στις φυλακές της ελληνικής δημοκρατίας με βάση τις «ευεργετικές» διατάξεις του τρομονόμου που επιτρέπουν στο καθεστώς να βαφτίζει τρομοκράτες ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονται συνειδητά στο πλευρό των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση.

Και σ' αυτήν την περίπτωση φαίνεται καθαρά το παράθυρο που ανοίγει ο νόμος αυτός και το σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκε: όπλο για να χτυπήσει το καθεστώς κοινωνικές αντιστάσεις και ανθρώπους που αγωνίζονται καθώς θεωρεί ότι υπάρχουν περιπτώσεις εξαίρεσης, όπου το ίδιο το αστικό ποινικό δίκαιο δεν ισχύει όπως το γνωρίζουμε και μπορεί ο σύντροφός μας (ή οποιοσδήποτε άλλος) να διωχθεί και να καταδικαστεί χωρίς να υπάρχει καν πράξη ή «έγκλημα» μόνο και μόνο επειδή η δράση του θεωρείται επικίνδυνη και ανταγωνιστική προς το καθεστώς.

Άλλωστε με αυτόν τον ίδιο νόμο ποινικοποιούνται μορφές και μέσα αγώνα, όπως η κατάληψη δημοσίων κτιρίων, η συμμετοχή σε συγκρουσιακές διαδηλώσεις και η παραγωγή και διάδοση δημόσιου ανατρεπτικού λόγου (ως πρόκληση σε τρομοκρατική πράξη!). Ταυτόχρονα, απαγορεύει τη συμμετοχή των πολιτών ως ενόρκους στις δίκες ώστε μόνοι οι δικαστές να μπορούν να καταδικάζουν όσους κατηγορούνται, και οι ίδιες οι δίκες να παίρνουν χαρακτήρα ειδικών στρατοδικείων για τους αντιφρονούντες και παράδειγμα-απειλή για τους υπόλοιπους ώστε να καθίσουν ήσυχοι και να αποδεχτούν αδιαμαρτύρητα την κρατική προσταγή.

Το γεγονός της προφυλάκισης γίνεται ακόμα πιο εξοργιστικό αν σκεφτεί κανείς την ασυλία των παρακρατικών της Χρυσής Αυγής ή άλλων στηριγμάτων του καθεστώτος όταν συλλαμβάνονται με όπλα. Για να μη μιλήσει κανείς για την εξοργιστική «έλλειψη ενδιαφέροντος» των δικαστών να ασχοληθούν με τη ληστεία των δημοσίων ταμείων, τις μίζες και τις συναλλαγές παπάδων-βουλευτών-επιχειρηματιών και λοιπών κοινωνικών παρασίτων. Η δικαιοσύνη υπάρχει για να κυνηγάει όσους αγωνίζονται και όχι όσους υπηρετούν το καθεστώς και τα συμφέροντα του.

Στην ορχήστρα υπεράσπισης αυτού του καθεστώτος που όλο και περισσότερο τρίζει, έχουν ρόλο όλοι οι μηχανισμοί που έχουν κατασκευαστεί με μοναδικό σκοπό να το συντηρήσουν. Δικαστές που αυθαιρετούν ακόμα και μέσα στα πλαίσια του σαθρού δικαιικού τους συστήματος, δημοσιογράφοι-παπαγάλοι που συκοφαντούν και διαπομπεύουν αγωνιστές, αστυνομικοί που κάνουν τη δουλειά τους. Έτσι τα super-τελευταίας τεχνολογίας εργαστήρια που φτιάχνουν οι μπάτσοι για να μπορούν, με γελοίο, όσο και επικίνδυνο τρόπο να κατασκευάζουν στοιχεία και ενόχους (όπως στην περίπτωση του Άρη Σειρηνίδη με τη χρήση DNA) στην περίπτωση του συντρόφου Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη καθυστερούν εδώ και έξι μήνες να εκδώσουν τη βαλλιστική εξέταση, μην τυχόν και κάποιος δικαστής που τους ξέφυγε, πράξει το αυτονόητο και διατάξει την άμεση αποφυλάκιση του συντρόφου.

Μ' αυτά τα λόγια ο πρώτος σκοπός μας είναι να αναδείξουμε το προφανές. Ότι μια εξουσία που αιώνες τώρα πασχίζει να διατηρηθεί και επαιρείται ότι κυβερνάει, ότι εκμεταλλεύεται και δολοφονεί με τον πιο δίκαιο και επιστημονικό τρόπο που μπορεί να υπάρξει, δε διστάζει τις στιγμές που απειλείται να πετάξει το πέπλο που τη σκεπάζει. Λέει απλά: «Οι νόμοι μου είναι φτιαγμένοι για να με προστατεύουν

και όταν απειλούμαι μπορώ να τους αλλάζω όπως θέλω. Θα χω πάντα δύο μέτρα και δύο σταθμά. Σε όσους υποτάσσονται χωρίς όρους θα προστατεύω το δικαίωμα τους να είναι δούλοι μου και να μπορούν χωρίς εμπόδια να κάνουν αυτό που μόνο εγώ ορίζω ως κοινωνικά επιτρεπτό. Για τους υπόλοιπους που δε συμμορφώνονται, οι μισθοφόροι μου, οι κοινωνιολόγοι μου, οι ψυχίατροί μου θα τους φυλακίσουν, θα τους αποκλείσουν, θα τους βασανίσουν. Εγώ είμαι η μόνη πραγματικότητα και τίποτα άλλο δεν υπάρχει έξω από εμένα παρά μόνο φόβος και χάος.»

Ένα δεύτερο σημείο είναι ότι ως αγωνιζόμενα υποκείμενα δεν αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της εξουσίας να μιλάει μόνη της, απαγγέλλοντας τον εγκωμιαστικό της μονόλογο. Να ορίζει τι επιτρέπεται και τί όχι, να έχει το μονοπώλιο της γλώσσας και της χρήσης της. Να συκοφαντεί και να σπιλώνει αγωνιζόμενους ανθρώπους. Μέσα από εφημερίδες, τηλεοράσεις, σχολικά εγχειρίδια και προβεβλημένους ειδικούς που μιλάνε με στόμφο και έπαρση για τα πάντα χωρίς να λένε τίποτα άλλο πέρα από «Υπακούστε! Μη δράττε! Μη σκέφτεστε!», η εξουσία κατασκευάζει το νόημα των λέξεων και των εννοιών. Στη γλώσσα αυτή, η αντίσταση ονομάζεται τρομοκρατία και όσοι αγωνίζονται παράλογοι και εγκληματίες. οι βουλευτές και οι δημοσιογράφοι είναι στυλοβάτες του κοινού καλού και η λεηλασία της φύσης και των ανθρώπων για το κέρδος λέγεται Ανάπτυξη. Η απελευθέρωση της γλώσσας και των συμπεριφορών από τα νοήματα και τις νόρμες των κυρίαρχων, αποτελούν σημαντικό κομμάτι του αγώνα για την απελευθέρωση της ανθρώπινης δημιουργικότητας από την βαρβαρότητα. Δηλαδή, το να κατασκευάζεις δικές σου έννοιες και να μην επιτρέπεις στην εξουσία να σε ορίζει.

Έτσι, λοιπόν, λέμε ολόψυχα ότι ο κατηγορούμενος για τρομοκρατία Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης είναι ένας από εμάς. Ήταν δίπλα μας στους αγώνες ενάντια στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας στις γειτονιές μας, μαζί μας στην διεκδίκηση των δημοσίων χώρων και την υπεράσπιση του Υμηττού από τους οδοστρωτήρες της ανάπτυξης, μαζί μας στις συγκρούσεις με τους μισθοφόρους κράτους και κεφαλαίου. Είναι αγωνιστής και μάχεται την τρομοκρατία της εξουσίας και μέσα από την συνθήκη της φυλάκισης. Και είμαστε μαζί στον αγώνα για την ελευθερία.

« Όλοι οι άνθρωποι είναι υπερασπίσιμοι απέναντι στον πολιτισμό της εξουσίας. Όλοι οι αγωνιζόμενοι εντός και εκτός φυλακής με την στάση τους θρέφουν τα κλαδιά της αλληλεγγύης. Όλοι οι φυλακισμένοι αγωνιστές είναι εξίσου υπερασπίσιμοι απέναντι στην κρατική καταστολή και τους αναλογεί η συντροφική και κοινωνική αλληλεγγύη που οι ίδιοι με τις πράξεις τους έχουν (ή δεν έχουν) προσφέρει.»

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, 4/5/2011

άμεση απελευθέρωση του αναρχικού αγωνιστή Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη

Λευτεριά στους φυλακισμένους αγωνιστές

**αλληλέγγυοι-αλληλέγγυες
από τις ανατολικές γειτονιές**